

HET GERAFELDE BOORDJE.

Ze had zijn beste pakje klaar gelegd
En kocht in 't winkeltje schuin over nog een dasje,
Toen vond ze bij wat oude prulleboel
Een klein gerafeld boordje in haar kastje,
Ze waschte het, zette een ijzer op
En streek zorgvuldig 't smalle witte endje,
Ze knipte er netjes alle rafels af
En dacht hoe knap hij er uit zou zien, haar kleine ventje.

De morgen kwam en netjes aangedaan
Trad op 't kantoor de nieuwe klerk naar binnen,
Begrinnikt door het lacherig personeel
Moest hij zijn eerste levenstaak beginnen,
Hij voelde zich onzeker en nerveus,
Trok aan de mouwen van 't korte jasje
En kleurde bij het sarrige geloer,
Naar 't rafelig boordje en 't goedkoop katoenen dasje.

En 's nachts in bed heeft hij het uitgesnikt
Van woede in zijn kussen liggen bijten
Dat hij nu voortaan heel zijn levenstijd
Daar op 't kantoor, bij dat gespuis moest slijten.
Hij hoorde nog hun sarrig laf geplaag,
Hij ging niet meer, die werkkring stond hem tegen.
Dan zag hij moeders zorg'lijk lief gezicht,
Blij dat hij nu dit baantje had gekregen!

En heel zijn moegeplaagde jongensziel
Hing aan die moeder met haar stille zorgen,
En in zijn hart kwam nu het vast besluit
Weer naar t' kantoor te gaan den and'ren morgen.
Dan sliep hij moe van al het denken in,
Dáár op een stoel hing 't arm'lijk dunne jasje
En op de tafel lagen in 't manelicht
't Gerafeld boordje en 't goedkoop, katoenen dasje.

Zoo ging hij d' and'ren morgen weer gedweê
En moedig doend zijn tranen weg te slikken
Den onvermijdelijk droeven sleurgang in,
Met 't vast besluit zich in zijn lot te schikken.
Maar jaren later vond een oude man
Vergrijsd, versuft op 't zelfde duf kantoortje
'n Herinnering uit dien goeden kindertijd
Een klein vergeeld en oud, gerafeld jongensboordje.

M. DE MIJS-MOUTON.